

مصمم به با آبرو زیستن

مبارزه فعالان کارگری
ایران برای حقوق خود

AMNESTY
INTERNATIONAL

کارگران ایران به شدت از بحران اقتصادی مداوم ضربه می‌خورند. ارزش فعلی حد اقل حقوق (معادل 303 دلار آمریکایی) در اثر تورم دو رقیمی مداوم کاهش یافته است. برنامه دولت برای کاهش یارانه‌ها در فروردین 1390 شروع شد و منجر به افزایش هزینه آب، برق، بنزین، گاز و کالاها و خدمات دیگر خواهد شد. بسیاری از کارگران مدت‌های طولانی حقوق دریافت نکرده‌اند. دولت در گزارشی به سازمان جهانی کار (ILO) در سال 2009 تأیید کرد که پرداخت حقوق کارگران صدها شرکت عقب افتاده و چندین ماه حقوق به هزاران کارگر بدهکار هستند. برای نمونه، 280000 کارگر نساجی، به طور عمده در استان مازندران در شمال، تا چهار ماه حقوق دریافت نکرده‌اند. در نتیجه، بسیاری از کارگران و خانواده‌هایشان، به ویژه آنهایی که تضمین استخدام دائمی ندارند مثل کارگران ساختمانی یا فصلی و کسانی که قرارداد کوتاه مدت کاری دارند، از سقوط به ورطه فقر نگران هستند. وضعیت زنان کارگر، که یک چهارم نیروی کار را تشکیل می‌دهند و اغلب اولین کارگرانی هستند که در شرایط بحرانی کارشان را از دست می‌دهند، به ویژه وخیم است.

اتحادیه‌های مستقل ممنوع هستند

کارگران ایران اکنون بیش از همیشه به اتحادیه‌های مستقل نیاز دارند تا بتوانند از حقوق آنها دفاع و حمایت کنند. اما اتحادیه‌های کارگری مستقل در ایران ممنوع هستند.

دو تشکیلات زیر کنترل دولت وجود دارند که ادعا می‌کنند مدافع منافع کارگران ایران هستند: «شوراهای اسلامی کار» و «مجمع نمایندگان کارگران» که اخیراً تشکیل شده‌اند، و ارگان‌های هماهنگ‌کننده آنها در سطح کشوری. اما شوراهای اسلامی کار کاملاً نماینده کارگران نیستند، زیرا نامزدهای شرکت‌کننده در انتخابات هیات رئیسه شوراهای اسلامی کار، بر اساس شیوه‌های

کارگران ایرانی برای دفاع از حقوق و معیشت خود
مبارزه می‌کنند.

آنها که از تشکیل اتحادیه‌های آزاد و مستقل قانوناً محروم هستند، برای دستمزدهای مناسب، شرایط کاری بهتر و امنیت شغلی مبارزه می‌کنند. آنها می‌خواهند صدایشان شنیده شود و حقوق کارگريشان محترم شمرده شود. پاسخ حکومت به خواسته‌های کارگران خشونت‌آمیز بوده است. آنها پیوسته فعالان اتحادیه‌ها را مورد حمله و آزار و اذیت قرار می‌دهند و بازداشت می‌کنند. بعضی از این فعالان در حال حاضر حکم‌های طولانی مدت زندان را می‌گذرانند.

حقوقی که این کارگران مطالبه می‌کنند، حقوق بشر جهانی است. آنها هم اینک، به پشتیبانی شما نیاز دارند.

© Kosooof.com

اسفند 1385 - اعضای کانون های صنفی معلمان در جلوی مجلس در تهران به شرایط دستمزدها و کار اعتراض می کنند. دست نوشته روی پلاکارد سمت راست می گوید: «نظام هماهنگ حق مسلم ماست». این شعار به قانونی اشاره دارد که در آن زمان در دست بررسی بود تا یک نظام هماهنگ دستمزد برای تمام کارکنان دولت برقرار سازد، و خواهان آن است که کارگران برای کار مشابه دستمزد برابر دریافت دارند. اعضای کانون های صنفی معلمان سال هاست که با آزار و اذیت و دستگیری روبرو بوده اند.

بالا: اعضای کانون صنفی معلمان ایران پرچم کانون را برای اعلام مشروعیت آن در دست گرفته اند. وزارت کشور ایران در اسفند 1385 کانون های صنفی مستقل معلمان را ممنوع اعلام کرد، اسفند 1385. عکس روی جلد: کارگر آسفالت کار ایرانی در پالایشگاه نفت در تهران، 1386. © Javad Parsa

شدند. در تاریخ 19 اردیبهشت 1389، فرزند کمانگر، یکی از اعضای کانون صنفی معلمان ایران در تهران اعدام شد. او به اتهام عضویت و فعالیت در یک گروه مخالف مسلح به نام حزب کارگران کردستان (پ کا کا) به اعدام محکوم شد، در حالیکه این اتهام را رد کرده بود. وزارت کشور در سال 1385، در پی اعتصاب سراسری معلمان در اعتراض به شرایط استخدامی، کانون های مستقل معلمان را ممنوع کرد، اما آنها هنوز رسماً به دستور دادگاه منحل نشده اند. در بهمن 1389، دادگاهی در تهران دادخواست دولت برای انحلال کانون صنفی معلمان ایران را رد کرد. کانون باید درخواست تمدید پروانه کند، اما باید دید آیا باز هم سعی برای تعطیل کردن آن انجام خواهد شد یا خیر.

اتحادیه ای خطرناک است. اعضای اتحادیه ها مرتب از کارشان اخراج شده، مورد آزار و اذیت دولتمردان، مورد حمله و ضرب و شتم پلیس قرار می گیرند، دستگیر و به زندان محکوم می شوند، بعضی ها نیز شکنجه شده و در معرض بدرفتاری های دیگر قرار می گیرند. برای نمونه، در تاریخ اول ماه مه 2009 (11 اردیبهشت 1388)، دولتمردان پس از به هم زدن تظاهرات مسالمت آمیزی به مناسبت روز جهانی کارگر، بیش از 200 نفر را دستگیر کردند. احتمالاً، همه آنها تا شهریور 1388 آزاد شده اند. دولتمردان همواره از صدور مجوز برای تظاهرات کارگران خودداری کرده اند.

کانون های صنفی معلمان

اعضای کانون صنفی معلمان ایران، که عضو آموزش بین الملل (EI) است، سال هاست که در معرض آزار و اذیت و بازداشت هستند. رسول بداعی، عضو کانون صنفی معلمان ایران در تهران در شهریور 1388 دستگیر شد. او که معلمی با سابقه 20 سال تدریس است به اتهام «تبلیغ علیه نظام» و «تجمع و تبنای به قصد اخلاص در امنیت ملی» - اتهاماتی مبهم - به شش سال زندان محکوم شد. در ژانویه سال 2011، دادگاه تجدید نظر حکم رسول بداعی را تایید و برای پنج سال شرکت او را در هرگونه فعالیت جامعه مدنی ممنوع کرد. بنا به گزارش ها، او در اردیبهشت 1389 به شدت مورد ضرب و شتم دو مامور زندان قرار گرفت.

اعضای محلی کانون صنفی معلمان ایران در نقاط مختلف کشور از جمله استان چهارمحال و بختیاری در جنوب غربی، تبریز در شمال غربی و مشهد در شمال شرقی، به دلیل فعالیت های اتحادیه ای خود زندانی شده اند. در فروردین و اردیبهشت 1386، در جریان تظاهرات در سراسر کشور و اعتصاب به خاطر میزان دستمزد و شرایط کاری، صدها نفر برای مدت کوتاهی بازداشت

تبعیض آمیز مورد بررسی قرار می گیرند. آنها باید اعتقاد و «الترام عملی» خود به اسلام و وفاداری به اصول ایدئولوژیک جمهوری اسلامی را نشان دهند. تشکیلات سراسری که نماینده مجامع نمایندگان کارگران است در مرداد 1387 تشکیل شد. اما نقش و حیثه اختیار آن حتماً برای کارگران ایران نیز روشن نیست.

فعالان حقوق کارگری در ایران به عفو بین الملل گفته اند کسانی که در هیات مدیره این مجامع کارگری انتخاب می شوند، به ویژه در شوراهای اسلامی کار، ابتدا باید مورد بررسی و تایید مجمع رسمی گزینش قرار گیرند. این کار بر اساس معیارهای تبعیض آمیز گزینش انجام می گیرد که طبق آن، نامزدها باید اعتقاد و الترام خود به جمهوری اسلامی ایران و نحوه نگرش آن به اسلام را نشان دهند. نامزدها ممکن است به دلیل عقاید یا وابستگی های سیاسی رد صلاحیت شوند.

مقاومت در برابر سرکوب

بعضی از کارگران ایرانی شجاعانه در برابر ممنوعیت اتحادیه های کارگری مستقل مقاومت کرده اند. آگاهی رو به رشد نسبت به اهمیت حقوق کارگران از سال 2001 به بعد منجر به تشکیل تعداد معدودی اتحادیه کارگری و سازمان های حمایت از کارگران شده است. رانندگان اتوبوس و کارگران فلزکار در تهران، خبازان در کردستان، کارگران نیشکر در خوزستان و معلمان در سراسر کشور از جمله کسانی هستند که عزمشان را برای مبارزه به خاطر حقوقشان جزم کرده اند. آنها علیه لغو یارانه ها، پرداخت نشدن دستمزدها و شرایط نا مناسب کاری مبارزه می کنند و با خواسته آزادی سازمان دهی، امنیت شغلی برای تمام کارگران، آزادی زندانیان فعال اتحادیه ها، برابری زنان و اقلیت های قومی و مذهبی، امحای کار کودکان و دسترسی به خدمات عمومی با کیفیت، متحد شده اند. فعالیت های

© Kosoof.com

سندیکای کارگران اتوبوسرانی تهران

سندیکای کارگران اتوبوسرانی شرکت واحد تهران و حومه که پس از انقلاب اسلامی منحل شده بود، در سال 1384 پس از این که تعداد زیادی از کارگران ماه ها از دریافت حقوقشان محروم مانده بودند، دوباره تشکیل شد. از آن پس، اعضای این اتحادیه مکرر مورد آزار و اذیت قرار گرفتند.

منصور اسانلو (با اسالو)، رییس سندیکای، از تیر 1386 تا اوایل خرداد 1390 در زندان بود. او پیش از آن نیز هم چند بار به خاطر فعالیت های سندیکایی خود مورد آزار و اذیت و ارعاب قرار گرفته بود. در آذر 1384، او و 14 نفر دیگر بازداشت شدند. پس از این که اتحادیه با خواست آزادی او اعلام اعتصاب کرد، 1000 نفر از اعضای آن در دی همان سال دستگیر

شدند. شرکت واحد اتوبوس رانی سپس 40 نفر از کارگران خود را اخراج کرد. منصور اسانلو در مرداد 1385 آزاد شد، در آبان ماه دوباره بازداشت و در آذر ماه 1385 آزاد شد.

در خرداد 1386، منصور اسانلو به نمایندگی از اعضای سندیکا و برای کسب حمایت جهانی برای تشکیل جنبش مستقل سندیکایی در ایران، به اروپا سفر کرد. در این سفر، او در مورد مبارزاتی که عفو بین الملل و فعالان سندیکایی که در پشتیبانی از او کرده بودند، گفت «به ما نشان داد که تنها نیستیم. زمانی که در زندان بودم و از حمایت ها مطلع می شدم، روحیه می گرفتم. در این مبارزه، کسب این همه حمایت از فاصله هزاران کیلومتری بسیار پرارزش است. این مبارزه سرکوب را نیز افشا کرده و به دولتمردان نشان داده که از سراسر جهان مراقب آنها هستند.»

درخواست منصور اسانلو برای جلب حمایت از همیشه ضروری تر است. یک ماه پس از

بازگشت او از اروپا، گروهی از مردان لباس شخصی او را از اتوبوسش بیرون کشیدند، او را در ماشینی انداختند، مورد ضرب و شتم قرار دادند و دستگیر کردند. در طی 48 ساعت پس از دستگیری او، دولتمردان اطلاع از محل او را انکار کردند. پس از آن، او به اتهام «اقدام علیه امنیت ملی» و «تبلیغ علیه نظام» به پنج سال زندان محکوم شد. منصور اسانلو در مرداد 1389، در حالی که هنوز در زندان به سر می برد، پس از اتهام تازه «تبلیغ علیه نظام»، به خاطر اظهاراتی که گویا در زندان کرده بود، به یک سال دیگر زندان محکوم شد. گویا در زمان محاکمه او از اتهام خبر نداشت و به وکلای او نیز اطلاع نداده بودند که اتهامات تازه ای علیه او مطرح است و او قرار است محاکمه شود. در تاریخ 22 بهمن 1389، منصور اسانلو در زندان رجایی شهر دچار حمله قلبی شد و او را به بیمارستان منتقل کردند. او در طول درمان با پایبند فلزی به تخت بسته شده بود. با وجود وضعیت رو به وخامت او، از جمله مشکلات

راست: منصور اسانلو، رییس سندیکای کارگران اتوبوسرانی شرکت واحد تهران و حومه، از تیر 1386 در زندان به سر می برد. او اخیراً در زندان دچار حمله قلبی شد.
وسط: منصور اسانلو (نفر دوم از راست)، همسرش پروانه اسانلو (نفر اول از راست) و اعضای دیگر خانواده آزادی او از زندان را در 19 مرداد 1385 جشن گرفته اند. منصور اسانلو در حال حاضر در زندان حکم شش سال حبس را می گذراند.
بالا: رضا شهابی، صندوقدار سندیکای کارگران اتوبوسرانی شرکت واحد تهران و حومه، در زندان و در انتظار محاکمه خود به سر می برد.

نقل (ITF) است، مرتب قربانی اذیت و آزار بوده اند. حداقل هشت نفر از آنان در حال حاضر علیه محرومیت از کار به عنوان راننده اتوبوس اعتراض کرده اند.

عفو بین الملل ابراهیم مددی، منصور اسانلو، و رضا شهابی را زندانیان وجدانی می داند و همواره خواهان آزادی فوری و بی قید و شرط آنهاست.

نکنید یا از این مملکت بگذارید و بروید... او امضا نمی کند.» زویا صمدی در اثر ضرب و شتم سقط جنین کرد. در اثر شکایت پروانه اسانلو به مقامات، آزار و اذیت متوقف شد.

رضا شهابی زکریا، صندوقدار سندیکا، نیز در زندان به سر می برد. او در تاریخ 22 خرداد 1389 در طی سرکوب سندیکا در دفتر مرکزی شرکت واحد دستگیر شد. ماموران امنیتی خانه او را تفتیش کردند و کامپیوتر او را ضبط کردند. از صدور قرار وثیقه برای رضا شهابی خودداری شده است. او در آذر 1389 دست به اعتصاب غذا زد و پس از وخامت حالش به بیمارستان منتقل شد. در هنگام نگارش این گزارش، او هنوز در بازداشت است و در انتظار به پایان رسیدن محاکمه اش به سر می برد. ابراهیم مددی، نایب رییس سندیکا، در حال حاضر حکم 3/5 سال زندان را به خاطر «اقدام علیه امنیت ملی» می گذراند. اعضای دیگر سندیکا که عضو فدراسیون بین المللی کارگران حمل و

مربوط به چشم، او از معالجه پزشکی محروم ماند. منصور اسانلو در تاریخ 12 خرداد 1390 به طور موقت آزاد شد.

دولتمردان به خانواده اسانلو نیز حمله کرده اند. در روز اول تیر 1389، ماموران امنیتی عروس او به نام زویا صمدی را در حالی که از سر کار به خانه باز می گشت، ربودند و مورد ضرب و شتم قرار دادند. پروانه اسانلو، همسر منصور اسانلو، به کمپین بین المللی حقوق بشر در ایران گفت: «به محض این که می خواهد سوار مترو شود از پشت موهای سرش را می کشند. او فریاد می کشد و از مردم کمک می خواهد و می گوید من عروس اسانلو هستم، به دادم برسید. اما ماموران سریع دهانش را چسب می زنند و چشمهایش را با چشمتند می بندند و او را به مکانی نامعلوم منتقل می کنند. ماموران دست و پای او را بسته و او را به شدت مورد ضرب و شتم قرار می دهند. به او می گویند باید تعهد بدهی که اسانلو از زندان آزاد شد یا هیچ فعالیتی

اتحادیه کارگران کشت و صنعت نیشکر هفت تپه

شرکت کشت و صنعت نیشکر هفت تپه شرکتی دولتی و واقع در شهر شوش در استان خوزستان، در جنوب غربی ایران، است. این شرکت به تولید و فراوری نیشکر می پردازد و 17000 نفر در آن شاغل هستند. از سال 1385 کارگران، به ویژه در تصفیه خانه این شرکت، در اعتصاب ها و اعتراض های متعددی به تعویق پرداخت دستمزدها شرکت داشته اند. اعتصابیون مورد ارباب و آزار قرار گرفته و رهبران آنها مورد پیگرد واقع شده و زندانی شده اند.

کارگران بخش تصفیه که مصرّ به استقلال خود بودند، در دی 1386 توماری را برای انحلال شورای اسلامی کار امضا و در اردیبهشت 1387 اعتصابی 42 روزه را شروع کردند. در مهر 1387، آنها اتحادیه مستقل خود را تشکیل داده بودند و کمی بعد به اتحادیه بین المللی کارگران صنایع مواد غذایی (IUF) پیوستند. در ظرف یک سال پس از آن، کارگران بخشی از بدهی شرکت کشت و صنعت نیشکر هفت تپه بابت دستمزد معوقه خود را دریافت کردند.

رضا رخشان، رییس کنونی اتحادیه در آبان 1389 گفت: « ایجاد این سندیکا برای دیگر کارگران [نیشکر] دستاوردهای مهمی داشته است که فقط یکی از این دستاوردها این بوده که با تاسیس این اتحادیه شرکتی که در این دو سه ساله تقریباً به حال خود رها

شده بود، مورد توجه و حساسیت مسئولین امر قرار گرفت. بدین صورت که امروز اوضاع کارگران و نیز شرکت نیشکر هفت تپه بسیار بهتر از گذشته است.»

اعضای اتحادیه بهای زیادی برای دفاع از معیشتشان پرداخته اند. بسیاری از آنها مورد ارباب قرار گرفته اند، زندانی و از کار اخراج شده اند. رضا رخشان در 13 دی 1388 دستگیر و پس از تفهیم اتهام «اشاعه اکاذیب» و «تبلیغ علیه نظام» با وثیقه ای معادل تقریباً 150000 دلار آمریکایی آزاد شد. در دی ماه 1389، او به خاطر «اشاعه اکاذیب» شش ماه زندانی شد، در حالی که قبلاً از این اتهام تبرئه شده بود. محکومیت او ممکن است مربوط به مقاله ای باشد که در تاریخ 29 آذر 1388 با عنوان «ما یک خانواده هستیم» در اینترنت منتشر شد.

در آن مقاله، او دستگیری و آزار کارگران همکارش را محکوم کرده بود. در هنگام نگارش این گزارش، او به طور موقت از زندان آزاد شده است، اما با اتهام های دیگری، احتمالاً به خاطر مصاحبه هایی که با رسانه ها کرده، روبرو است.

پنج رهبر اتحادیه ای دیگر هفت تپه، جلیل احمدی، قربان علیپور، محمد حیدر مهر، علی نجاتی و فریدون نیکوفرد پس از مصاحبه با رسانه های خارجی در باره مبارزه خود برای حقوق کارگران در سال 1386، در سال 1388 محاکمه و در 20 مهر 1388 به اتهام «تبلیغ علیه نظام» محکوم و بلافاصله زندانی شدند. هر یک از آنها به شش ماه حبس تعزیری و شش ماه حبس تعلیقی محکوم شده و هر پنج نفر به مدت پنج سال از کار در شرکت کشت و صنعت نیشکر هفت

«جنبش کارگری ایران در یکی از سخت ترین دوران خود بسر می برد... دولت ایران نه تنها در طول حیات خود به هیچیک از توافقات بین المللی و حقوق اولیه کارگران پایبند نبوده است، بلکه در یک سال اخیر هم، شرایط را برای تعرض هر چه بیشتر به حقوق اولیه کارگران و از بین بردن محدود تشکلهای موجود کارگری در ایران فراهم کرده است... ما از شما می خواهیم گام های بزرگتری برای عقب راندن شرایط تحمیل شده بر کارگران ایران بردارید.»

پنج اتحادیه مستقل ایرانی شامل اتحادیه کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه و سندیکای کارگران کشت و صنعت نیشکر هفت تپه در پیامی به دومین کنگره جهانی کنفدراسیون اتحادیه بین المللی کارگران، تیر 1389، کانادا

تپه محروم شدند. به جز علی نجاتی که در اردیبهشت 1389 از زندان آزاد شد، دیگران در بهمن 1388 آزاد شدند.

بالا راست: اعضای اتحادیه کارگران کشت و صنعت نیشکر هفت تپه در بیرون دادگاه انقلاب در دزفول، استان خوزستان، جنوب ایران، 19 آبان 1388. اعضای هیات مدیره اتحادیه مورد آزار و اذیت قرار گرفته اند و زندانی شده اند. بالا: اعضای اتحادیه های کارگران حمل و نقل ترکیه در روز جهانی اقدام در تاریخ 5 تیر 1388 در نزدیکی سفارت ایران در آنکارا، ترکیه، به حبس منصور اساتلو اعتراض می کنند.

عفو بین الملل در همبستگی با اتحادیه ها

هدف مشترک ما روشن است: تامین آزادی و عدالت برای فعالان زندانی اتحادیه ها و تحقق حقوق آنها، تضمین احترام به این حقوق و حمایت از آنها در ایران.

عفو بین الملل اعضایش را تشویق می کند هر جا که امکان داشته باشد با اتحادیه های سراسری و اتحادیه های معلمان، کارگران حمل و نقل و صنایع مواد غذایی در کشور هایشان در جهت این فراخوان عمل همکاری کنند. برای آگاهی بیشتر از طریق پست الکترونیکی زیر با شین انرایت (Shane Enright)، مشاور ما در زمینه اتحادیه های صنفی در جهان تماس بگیرید: shane.enright@amnesty.org.uk

برای اطلاع بیشتر در باره فعالیت های عفو بین الملل در همکاری با اتحادیه ها، به وبگاه بخش انگلستان عفو بین الملل در www.amnesty.org.uk/tradeunion مراجعه کنید (به زبان انگلیسی)

برای کسب اطلاعات بیشتر در باره فعالیت های اتحادیه ها در سراسر جهان در پشتیبانی از کارگران ایران، مراجعه کنید به: www.justiceforiranianworkers.org

حقوق کارگران حقوق بشر است. عفو بین الملل از زمان تاسیس خود در 1961 (1340) برای احترام دولت ها به حقوق اساسی کارگران شامل تشکیل اتحادیه ها و انعقاد پیمان های دسته جمعی و اعتصاب مبارزه کرده است. در واقع، یکی از اولین دلایلی که به تاسیس عفو بین الملل منجر شد، یک فعال کارگری زندانی در یونان بود. این سازمان 50 سال است از زندانیان وجدانی فعال در اتحادیه ها و فعالان اتحادیه ها که در هر گوشه ای از جهان در خطرند، دفاع می کند.

عفو بین الملل از سال 2006 (1385) از نزدیک با فدراسیون بین المللی کارگران حمل و نقل (ITF) و اتحادیه بین المللی کارگران صنایع مواد غذایی (IUF)، آموزش بین الملل (EI) نماینده 30 میلیون معلم در سراسر جهان، و کنفدراسیون بین المللی اتحادیه های صنفی که نماینده 175 میلیون نفر است، در حمایت از حقوق کارگران ایران فعالیت کرده است. این همکاری شامل پشتیبانی مشترک از مناسبت ها و اقدامات بین المللی بوده است. در خرداد 1388 فعالان در بیش از 40 شهر جهان به تظاهرات پرداختند. عفو بین الملل با همکاران جهانی اتحادیه ای خود همکاری نزدیکی دارد و فعالیت های اعتراضی، رایزنی و دفاعی را با آنها هماهنگ می کند. ما به همراه هم آگاهی را در سطح عموم مردم، رسانه ها و سازمان بین المللی کار در باره حقوق کارگران ایران بالا برده ایم.

فعالان اتحادیه ای و اعضا و هواداران عفو بین الملل در کره جنوبی در روز اقدام در 26 فروردین 1387 خواهان آزادی منصور اساتلو و محمود صالحی شده اند. محمود صالحی سخنگوی کمیته هماهنگی برای ایجاد تشکل های کارگری در ایران است. او در سال 1386 دستگیر و در 1388 آزاد شد.

هم اکنون اقدام

ایران عضو متعهد میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی است که ماده (1) 22 آن می گوید: «هر کس حق اجتماع آزادانه با دیگران را دارد از جمله حق تشکیل اتحادیه های صنفی و عضویت در آن برای حمایت از منافع خود.» ایران عضو متعهد میثاق بین المللی حقوق اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی است که ماده 8 آن «حق هر کس به تشکیل اتحادیه صنفی و عضویت در اتحادیه صنفی مورد انتخاب خود» را تضمین کرده است.

به عنوان عضو سازمان بین المللی کار، ایران متعهد به رعایت، ترویج و تحقق بخشیدن به اصول و حقوق مشروح در کنوانسیون های بنیادین این سازمان، از جمله کنوانسیون های 87 و 98 است: کنوانسیون آزادی تشکل و حمایت از حق سازمان یابی (1948) و کنوانسیون حق سازمان یابی و پیمان دسته جمعی (1949). ایران با وجود این که هیچ یک از این کنوانسیون ها را تصویب نکرده است، به عنوان عضو سازمان بین المللی کار به آنها متعهد است.

با محدود کردن حق کارگران برای سازمان دهی آزاد و مستقل، حکومت اصول 26 و 27 قانون اساسی ایران را نیز نقض می کند. اصل 26 تشکیل احزاب، جمعیت ها، انجمن های سیاسی و صنفی و اصل 27 تشکیل اجتماعات و راهپیمایی های آزاد را تضمین کرده است.

با آیت الله صادق لاریجانی، رییس قوه قضاییه ایران، و وزیرکار و امور اجتماعی ایران عبدالرضا شیخ الاسلامی تماس بگیرید و خواستار:

■ آزادی فوری و بی قید و شرط رسول بداعی، ابراهیم مددی و رضا شهابی بشوید، زیرا آنها زندانیان وجدانی هستند که تنها به خاطر استفاده مسالمت آمیز از حق آزادی بیان، تشکل و اجتماع خود در ارتباط با فعالیت های اتحادیه خود در بازداشت به سر می برند؛ و درخواست کنید منصور اساتلو و رضا رخشان را به همان دلایل دوباره به زندان نفرستند.

■ مصونیت تمام بازداشت شدگان از شکنجه و دیگر بدرفتاری ها و دسترسی فوری آنها به خانواده هایشان و وکلای انتخابی و امکانات مناسب درمان پزشکی بشوید.

■ تصویب قوانینی بشوید که به کارگران اجازه استفاده از حق تشکیل و عضویت در اتحادیه های صنفی مستقل و پیمان دسته جمعی بر اساس تعهدات ایران طبق حقوق بین الملل بدهد.

■ به طور رسمی اتحادیه کارگران کشت و صنعت نیشکر هفت تپه و سندیکای کارگران اتوبوسرانی شرکت واحد تهران و حومه، کانون صنفی معلمان ایران و دیگر مجامع مستقل کارگری را به رسمیت بشناسند و اعضای آنها را به خاطر استفاده مسالمت آمیز از حق آزادی تشکل و حق اعتصاب مورد آزار و اذیت قرار ندهند.

■ به تعدی، تبعیض و آزار و اذیت علیه فعالان اتحادیه ها و دستگیری آنها پایان دهند.

لطفاً به مقامات زیر نامه بنویسید:

رییس قوه قضاییه

آیت الله صادق لاریجانی

از طریق اداره کل روابط عمومی

تهران، خیابان ولیعصر،

بالا تر از پاستور، کوچه عزیزی 2، پلاک 4

جمهوری اسلامی ایران

پست الکترونیکی: bia.judi@yahoo.com

(در مقابل موضوع بنویسید: خدمت آیت

الله صادق لاریجانی)

عنوان: جناب

دکتر عبدالرضا شیخ الاسلامی

وزیر کار و امور اجتماعی

وزارت کار و امور اجتماعی

خیابان آزادی، نرسیده به خیابان بهبودی

تهران،

جمهوری اسلامی ایران

پست الکترونیکی: info@mlsa.ir

(در مقابل موضوع بنویسید: خدمت وزیر کار و

امور اجتماعی)

عنوان: جناب آقای

نمایه: MDE 13/024/2011
Persian

خرداد 1390

Amnesty International
International Secretariat
Peter Benenson House
1 Easton Street
London WC1X 0DW
United Kingdom

amnesty.org

عفو بین الملل یک جنبش جهانی است و در بیش از 150 کشور و سرزمین جهان بیش از 3 میلیون حامی، عضو و فعال دارد که برای پایان دادن به نقض فاحش حقوق بشر پیکار می کنند.

چشم انداز ما این است که هر انسانی از حقوق محفوظ در اعلامیه جهانی حقوق بشر و سایر موازین بین المللی حقوق بشر برخوردار شود. ما به تحقیق، مبارزه، تبلیغ و بسیج برای پایان بخشیدن به نقض حقوق بشر می پردازیم.

عفو بین الملل از هر حکومت، ایولوژی سیاسی، مذهب یا منافع اقتصادی مستقل است و منابع مالی آن به طور عمده از طریق هدایای اعضا و هدایای عمومی تأمین مالی می شود.

AMNESTY
INTERNATIONAL

